

[Morten Lange.]

nemført deres politik og kan oven i købet skælde regeringen ud. Men på den baggrund at påstå, at vi nu er kommet i den situation, at der kan sættes lighedstegn imellem venstre- og højreoppositionen her i salen, det må man altså være en ganske særlig stærblind moralist for at finde ud af.

Endelig vil jeg sige til det ærede medlem hr. Westerby: vi er hidtil i debatter om buketter kommet med konkrete alternativer. Det har vi også gjort i denne sag. Vi har i øvrigt en hel masse på lager fra sidst. Vi er altid parat, for for os er de offentlige investeringer, hele sultningen af den offentlige sektor, en af de allerstørste farer i øjeblikket; og det må vi finde på at gøre noget ved, men det skal være noget fornuftigt og konstruktivt.

Westerby: Til det ærede medlem hr. Morten Lange vil jeg gerne gøre den bemærkning, at det har ikke været min tanke på nogen måde at optræde som moralist. Det er ikke den opgave, man påtager sig — det er der vist ikke nogen der er berettiget til. Det, der fremkaldte min bemærkning, var at jeg med stigende undren har set ved kampafstemninger og ved mange andre lejligheder det praktiske sammenfald, der er imellem socialistisk folkeparti på den ene side og venstre og de konservative på den anden side i deres optræden herinde.

Jeg ved vel, at de ideologiske udgangspunkter er meget forskellige, men i praksis her i salen fungerer det meget ofte sådan, at det rent tilfældigt — selvfølgelig er der ikke noget direkte samarbejde — former sig sådan, at SF og venstre og de konservative kommer til at optræde ens. Det ærede medlem hr. Morten Lange erkendte det jo også, da han sagde, at det var udtryk for den fælles opfattelse, at regeringen ikke var god. Det vil altså med andre ord sige, at man i meget vidt omfang kommer til at optræde på samme måde, og det kan vel ikke undre det ærede medlem hr. Morten Lange, at det undrer mig.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen kom med en bemærkning om, at det var regeringen, der havde afbrudt forligsforhandlingerne med oppositionen. Jeg ved ikke, hvordan samtalerne er foregået mellem regeringens medlemmer og oppositio-

nen, men jeg ved i alt fald så meget, at de reelle — jeg understreger: reelle — forhandlingsmuligheder mellem regering og opposition praktisk talt var udtømt i løbet af tirsdagen den 23. marts. Det havde længe stået klart for enhver, at det konservative folkeparti stilede mod et valg, og jeg har også set, at der er en del konservative, der i taler ude over landet har beklaget sig over, at vi ikke fik det valg. Det var det konservative folkepartis politik i situationen.

Jeg kan også oplyse, at i alle venstres kompetente forsamlinger havde man i løbet af tirsdagen den 23. marts vedtaget, at man under ingen omstændigheder ville indgå et forlig med regeringen, ligegyldigt hvor godt det blev, hvis ikke også det konservative folkeparti var med. Partiet venstre havde i denne situation lænket sig til det konservative parti, der ønskede et valg, og dermed var praktisk talt alle forhandlingsmuligheder imellem regering og opposition udtømt i løbet af den 23. marts. Hvordan samtalerne i løbet af aftenen den 23. marts mellem regering og opposition er forløbet, er jo så mindre betydningsfuldt. Det reelle i sagen var, at der ingen mulighed var for noget forlig.

En enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Poul Møller. Det ærede medlem udtalte, at nu var vi jo kommet i den situation, at det ikke længere blot drejede sig om at skaffe dækning for de øgede offentlige udgifter, men at det nu drejede sig om at tilvejebringe et kasseoverskud. Vi var kommet over den margin, sagde det ærede medlem, hvor det drejede sig om at skaffe dækning for øgede udgifter. Det vil altså med andre ord sige, at det ærede medlem hr. Poul Møller i dag erkender, at der gennem den lovgivning, der er blevet gennemført, er skaffet dækning for de øgede udgifter, som også det ærede medlem har været med til at vedtage. Sandheden er jo den, at bogstavelig talt alle partier i det høje ting har været med til at bevilge og tage æren for de forøgede statsudgifter. Derfor er spørgsmålet også dette — der kan måske blive et lille anstrøg af moraliseren i det — om man ikke har en forpligtelse til at være med til at skaffe dækning for de øgede offentlige udgifter, man selv har været med til at tage æren for at bevilge. Er det en rigtig og ansvarsbevidst optræden — jeg spørger